

Aicinājuma piedzīvojums III - Līnijas šiem "lauksaimniekiem"

Šīs dažas rindiņas ir piemērotas tām dvēselēm, kas meklē citas dvēseles. Tiem, kuru uzdevums ir iedrošināt ērgļu cāļus veikt lēcienus, atklāt, ko viņi spēj, un ļaut viņiem kļūt par to, kas viņi ir.

20.04.2024

Barnaba paņēma Saulu, aizveda pie apustuļiem un pastāstīja viņiem, kā

*viņš celā redzējis Kungu, kas uz viņu
runājis, un kā viņš Damaskā drosmīgi
sludinājis Jēzus vārdā. Tā viņš ieradās
Jeruzalemē un izgāja viņu vidū,
drosmīgi sludinādams Kunga
vārdā..... Barnaba devās uz Tarsu
meklēt Saula, un, viņu atradis, atveda
uz Antiohiju. Visu gadu viņi tikās
kopā ar draudzi un mācīja lielu pulku
ļaužu (Ap.d.9:27-29; 11:25-26).*

Mēs ar lielu dievbijību svinam
pagānu apustuļa piemiņu. Svētajam
Pāvilam liturģiskajā kalendārā ir divi
svētki, tāpat kā Svētā Jāzepa, Svētā
Pētera un Svētā Jāņa Kristītāja svētki.
Svētais Barnaba nav tik labi
pazīstams, un pielūgsmes viņam nav
tik izplatīta. Tomēr tieši svētais
Barnaba bija tas, kurš padarīja Saulu
par pagānu apustuli. Viņš bija tas,
kurš uzstājīgi mudināja viņu
sludināt. Svētais Barnaba bija
neatlaidīgs galvas mednieks.

Šīs dažas rindiņas ir piemērotas tām dvēselēm, kas meklē citas dvēseles. Tiem, kuru uzdevums ir iedrošināt ērgļu cāļus veikt lēcienus, atklāt, ko viņi spēj, un ļaut viņiem kļūt par to, kas viņi ir.

Iepriekšējā nodaļā mēs aplūkojām šo "aicinājuma krīzi". Tas arī liek uzdot jautājumu: vai varētu būt tā, ka *lauksaimnieki* ir padevušies, ka viņi necel ērgļus augstumos, ka viņi neiedrošina tos atvērt spārnus, nepalīdz viņiem nokert pirmos vējus un neaicina lidot?

Vai arī tas varētu būt tāpēc, ka ērgļu mazuliem nav citu ērgļu, kas tos iedvesmotu? Vai tas varētu būt tāpēc, ka viņi nevar atrast majestātiskus ērgļus, uz kuriem varētu paraudzīties? Varbūt tāpēc, ka viņi neredz, kā vējos slīd krāšņas būtnes, kas varētu rosināt viņu vēlmi pašiem pacelties debesīs? Vai nav tā, ka viņi ir pazaudējuši no redzesloka svētos:

svētos Jāņus, svētās Terēzes, svētās Marijas, svētos Ignācijus, svētos Franciskus un Frančeskas, svētos Jāzepus, svētos Pēterus, svētos Pāvelus, svētos Augustīnus; un neskaitāmos svētos ērgļus, kas ir pacēlušies debesīs pirms mums, bet mēs esam pārstājuši uz tiem raudzīties?

Pirms mēs kritizējam cāļus, vai mēs varam padomāt par kaut ko citu, ko mēs varam darīt, lai palīdzētu viņiem lidot?

Svētā Žana Marijas Vianneja dzīve ir labi zināma. Savā ceļā uz ordināciju viņš saskārās ar daudzām grūtībām. Kad viņš sāka ieraudzīt savu aicinājumu, viņam bija apmēram 17 gadi. Viņš bija pabeidzis tikai vienu skolas gadu un kopā ar tēvu strādāja laukos pilnu slodzi. Tēvs negribēja dzirdēt, ka viņa dēls kļūtu par priesteri, un divus gadus jaunieša uzturēja tikai mātes iedrošinājums.

Beidzot tēvs piekāpās, un māte devās pie draudzes priesterā lūgt, lai viņš varētu piedalīties nodarbībās, ko viņš vadīja citiem bērniem. Sākotnēji abats Čārlzs Beilijs uzskatīja, ka zēns ir pārāk vecs. Citi skolēni bija vienpadsmit un divpadsmitgadīgi bērni, bet Žanam Marī jau bija divdesmit gadu. Tomēr priesteris piekrita ar viņu aprunāties personīgi. Ja katra svētā vēsturē ir neaizmirstami mirkli, tad šī tikšanās noteikti bija Žana Marī tikšanās. Abats Beilijs bija gatavs atlaist zēnu, līdz viņš ar viņu tikās klātienē: "*Ja tas ir šis puisis,*" viņš teica, "*es viņu uzreiz pieņemšu.*" Viņš teica: "*Ja tas ir šis puisis,*" viņš teica, "*es viņu uzreiz pieņemšu.*"

Sakarā ar vecuma starpību un jūtamām grūtībām mācībās Žans Marī kļuva par savu klasesbiedru izsmieklu. Tās pašas stundas, kuras viņi tik viegli pārvarēja, Žanam Marī bija kā uz zobiem. Pēc vairākiem

mēnešiem viņš nebija guvis gandrīz nekādus panākumus. Jaunais puisis zaudēja drosmi un paziņoja par savu nodomu atgriezties fermā. Taču Mācītājs Beilijs zināja viņa nodomus un atrunāja viņu. Viņš izmantoja argumentu, par kuru zināja, ka tas mērķtiecīgi iedarbosies uz jaunieša sirdi: "Ja tu aizbrauksi, viņš teica, *"tas ir atvadas no visiem taviem sapņiem, Žans Marī, atvadas no priesterības, atvadas no dvēseļu aprūpes"*. Abats Beilijs bija trāpījis pa jutīgo punktu, un Žans Marī palika.

Taču 1809. gadā viņu iesauca armijā. Pēc dažiem starpgadījumiem viņš kļuva par "piespiedu dezertieri" un kādu laiku bija spiests slēpties nomalā pilsētā. 1811. gadā viņam izdevās atgriezties vecāku mājās. Viņam bija 25 gadi. Viņš iestājās seminārā, un viņa problēmas vairojās. Tā kā viņa sekmes mācībās nebija daudzsološas, viņš pie dažiem skolotājiem apmeklēja privātstundas,

lai sagatavotos eksāmeniem.
Problēma bija tā, ka viņš, šķiet,
saprata mācību vielu, bet, tiklīdz
viņam uzdeva jautājumus latīņu
valodā, viņš bija pazudis. Žana
Marija Vianneja rezultāti bija
nožēlojami, un 1813. gada decembrī
viņš tika aicināts pamest semināru.

Pa ceļam uz mājām viņš mēģināja
iestāties Lionas Kristīgo skolu brāļu
noviciātā, bet viņam lūdza vēl
nedaudz padomāt. Kad viņš
pastāstīja abatam Beilijam par savām
problēmām seminārā, vecais
priesteris teica tikai: "*Es gribu, lai tu
turpini mācības,*" un atsāka
nodarbības ar savu audzēkni. Viņi
kopā gatavojās eksāmeniem, tagad
nevis latīņu, bet franču valodā.

27 gadu vecumā viņš atgriezās
seminārā, lai vēlreiz kārtotu
eksāmenus. Taču tie atkal bija latīņu
valodā, un skolēns tos nenokārtoja.
Jau nākamajā dienā abats Beilijs

klauvēja pie eksāmenu komisijas priekšsēdētāja abā Bočāra kabineta durvīm arhibīskapa pilī. *"Nabaga zēnam vienkārši palika neizrunāta mēle jūsu, dižciltīgo ļaužu, priekšā,"* sacīja abats Beilijs. *"Nāciet pie manis, es jūs lūdzu, un ņemiet līdzi semināra priekšnieku, ja vien varat; tad jūs redzēsiet. Mums noteikti ir nepieciešams, lai šāds cilvēks paliktu diecēzē."*

Abats Beilijs panāca savu. Kad viņu eksaminēja prezbitērijā, Žans Marī *"ļoti labi atbildēja uz viņam uzdotajiem jautājumiem"*. Un, kad abats Bašārs konsultējās ar savu kolēģi, abatu Kurbonu, pēdējais, kuram bija galīgā atbildība par ordinācijas kandidātu atlasī, vienkārši jautāja: *"Vai Monsieur Vianney ir dievbijīgs? ... Vai viņam ir īpaša cieņa pret Dievmāti? ... Vai viņš prot runāt rožukroni?"*

"*Jā, viņš ir uzticības paraugs,*" viņam teica.

"*Ļoti labi, es viņu paņemšu. Dieva žēlastība darīs visu pārējo.*"

1815. gada 13. augustā, 29 gadu vecumā, Grenobles semināra kapelā viņš kļuva par priesteri uz mūžīgiem laikiem. "Ja man kādreiz būtu jāklūst par priesteri," viņš bija teicis savai mātei ilgi pirms tam, "es gribētu iemantot daudz, daudz dvēseļu." Viņš to arī darīja.

Šis stāsts nav par Žanu Marī, bet gan par abatu Čārlzu Beiliju. Cik daudz Baznīca ir parādā šim gandrīz nezināmajam mazā Ecully ciemata priesterim, kurš nepadevās un atbalstīja semināristu *pat tad, kad Žans Marī pats bija padevies!*

Aiz katras profesijas slēpjas nelokāms, neatlaidīgs un aizrautīgs *lauksaimnieks*, kurš pats savulaik ir bijis ērglēns un zina, kā rīkoties. Aiz

katra aicinājuma Dievs ir novietojis
cilvēku, kurš tic tikko izperēta ērgļa
iespējām un neatkāpsies, līdz cālis
varēs brīvi pacelties debesīs.

Vai pastāv aicinājumu krīze? Vai tā
nav *lauksaimnieku* krīze?

Vērsīsimies pie Dievmātes, visu
kristiešu Mātes, lai lūgtu izturību tām
dvēselēm, kas meklē citus ērgļus, lai
palīdzētu tām lidot. Marija, Rīta
Zvaigzne, mēs nododam Tavas
aizbildniecībai to dvēseles, kas ir
atbildīgas par citu dvēseļu atnešanu,
lai tās nekad nenobīstas, kad ērgļu
putniņi nesteidzas, kad pārāk ilgi
vilcinās, kad tie lido atpakaļ uz
kūtiņu, meklējot ērtāku dzīvi. Lai ar
jūsu palīdzību šie *lauksaimnieki*
nekad nepadodas.

[dev.opusdei.org/lv-lv/article/
aicinajuma-piedzivojums-iii-linijas-
siem-lauksaimniekiem/](http://dev.opusdei.org/lv-lv/article/aicinajuma-piedzivojums-iii-linijas-siem-lauksaimniekiem/) (8.08.2025)